

ДЖЕНДЪРИЗМЪТ В БЪЛГАРСКАТА ПОЛИТИКА

На 26 март 2019 година, т.н. партия ДОСТ публикува ДЕКЛАРАЦИЯ за организиране и провеждане на национална подписка с искане България официално да признае наличието на турско етническо малцинство на българска територия, на което със закон да бъде предоставен статут на национално малцинство.

Обявената цел на Декларацията, която турчинът Местан (надяваме се използването на прилагателното турчин да не бъде оценено като обидно) и съмишленици предлагат на вниманието на българското общество, е създаване на условия, всички заедно, да „*можем да градим общото демократично бъдеще на общата ни родина – Р. България*“, като се предприемат съвместни действия, обединени около следните изходни позиции:

Христо Тепавичаров

„Ние, българските граждани членове и симпатизанти на ПП ДОСТ изразяваме възмущение, че т.нар. Възродителен процес не получи дори категорична морална политическа присъда“.

Въпросът, на който Местан нито дава, нито има намерение да даде отговор, е от кого очаква морална политическа присъда - от себе си, като български гражданин или от себе си - като турчин? Българските граждани са се произнесли многократно - от Освобождението през 1878 до сега - и са записали с кръвта си своята оценка за пет вековното турско робство и за продължаващото вмешателство на Турция - пряко и чрез петата си колона - във вътрешните работи на България. Като български гражданин заявявам, че антибългарската дейност на турската пета колона в България е противоправна, неприемлива и следва да бъде ликвидирана, тъй като е в нарушение на международното и вътрешно право за правата и задълженията на човека, на личността, на гражданина по опазване на мира, общественения ред, суверенитета, независимостта и териториалната цялост на страната. Ликвидирането на турската пета колона в България е условие sine qua non за обезпечаване на националната независимост, суверенитет и сигурност на българската нация и държава и аз, и мои съмишленици, като български граждани, не ще пожалим сили за ликвидиране на този злокачествен тумор в тъканта на българското общество, независимо под какво форма - като възродителен или освободителен процес!

Господин Местан заявява, от свое и неизвестно от чие друго име и на какво правно основание, че в качеството си на турчин, като към турците причислява и най унизената по време на робството част от българския етнос - помаците, било обидно да бъдат наричани: „български мюсюлмани“, „а помаците - българо-мохамедани“, „ислямизирани българи“, „турско-езичен българин“ и т.н.

На стр. 2-3

АПРИЛ 1876 – БЪЛГАРСКОТО РОЖДЕСТВО

На стр. 6

МЕЛИХА И ПРЕДЕЛЪТ...

Или

ЗА СЕМЕЙСТВОТО, за ЮВЕНАЛНАТА ЮСТИЦИЯ, за НОВИЯ ПРОЕКТОЗАКОН ЗА ДЕТЕТО И ЗА СВЕТАЯ СВЕТИХ В ЕДНО ОБЩЕСТВО

Една случайна среща при едно мое скорошно пътуване из Родопите, ме провокира да повдигна отново болезнения въпрос за истинската роля на семейството и държавата в Светая светих на човешките взаимоотношения. Всичко това - на фона на острите обществени дебати около философията и състоятелността на Истанбулската Конвенция, Ювеналната юстиция и новия „Проектозакон за Детето 2019-2030г.“, който скоро ще бъде обсъждан и вероятно приет от Народното събрание под налягане на ЕС. Общественият опасения по тези въпроси са напълно обосновани и разбираеми, защото са известни степените на реалните последици от тяхното практическото прилагане в други страни.

Разбира се, става дума за семейните отношения, за емоционалните и духовни връзки между членовете на семейството, за ролята на майчината ласка и бащината подкрепа

при формирането на ценностната система и личността на детето. Хубавото и здраво семейството винаги е било

безспорна и най-важна ценност в живота на човека,

затова съществува максимата: „Ако всичко си загубил, но все още си здрав и имаш любящо семейство, то ти си богат и щастлив човек!“.

„Няма по опасен човек от онзи, на когото му е чужда човешината, който е равнодушен към съдбата на родната си страна и съдбата на ближния, към всичко, освен звънятия в джоба му алтън!“

Из книгата „Сенсей“

Знаем как огромното мнозинство от осигурените деца навсякъде по света, колкото и добре да живеят в приемното си семейство и се чувстват обгрижени и защитени, болезнено изживяват драмата на човек без корени, преодоляват всевъзможни бюрократични и законови пречки, за да стигнат до истината за отнетата им идентичност.

На стр. 9-10

Ние, обикновенноите хора – не депутати, нито партократи, нито други тем подобни, не можем изглежда напълно да разберем и да осъзнаем в каква дълбока помийна яма сме попаднали. И живеем или това е само продължение на спомена, че някога сме били живи. Пълна историческа загадка. Може да се каже, дори - загадка на битието. На където и да се обърнем, виждаме само хаос, не-предсказуемост и помръкнали хоризонти.

Погледнете какво става по планетата . В САЩ –институционална криза, във Великобритания – Брексит; във Франция – жълти жилетки; в Испания – сепаратисти за Каталуния; в Германия – Хамлетов дилема за северен поток-2, в Италия – „Северна лига“, в Унгария – Орбан; в Сърбия – Косово; в Гърция – „Северна Македония“; в самата Македония

Но нека продължим. У нас – «Апартамент гейт», данъчни «спестявания», телефонни измамници, изстребителни магистрала, цигани, закриване на болници, гладни пенсионери оставени на доизмиране, малко по-преди набити военни, цензура, поскъпване, нови коsenzни данъци, джандър паради и педерастии. Обобщено това означава, че в армията няма войници ; в медицината няма лекари и сестри; в обра-

зованието няма учители; в транспорта няма шефьори; в полицията няма стражари; в селата няма население; във фермите няма животни; в спорта спортисти няма, има наемници.

За сметка на това в политиката е пълно с подозрителни типове, в телевизионните развлекателни програми – креативни простирашици, в ток шоутата – необразовани същества, в правителството

– албанци, като марокански скакалци; в Турция – „приятелят“ Таип и опит за еврохалифат. По нататък – Сирия, Ирак, Иран, Афганистан, Китай и Тайван, Северна Корея и неговорчивия Ким Чен Ун. На края – Ислямска държава и уж победената според Тръмп идея за световен халифат.

Отделно: 26 милиардери по света са по-богати от 3,8 милиарда планетарно население.

Всичко в света се е объркало: *най-добрия певец-рапър е бял; най-добрия голфист – негър; Германия и Русия не искат да воюват; Украйна изпраца в Ирак помощ на американските войници; Китай развива нова обществено – икономическа формация: развит капитализъм под ръководството на комунистическа партия.* (Михаил Задорнов- „km.ru“ от 14.11.2017 г.).

– „патриоти и радетели за спасение“ на Отечеството. А в самото Отечество – цигани, мохамедани, скрити муджахеди, приятели на Турция и „агентина ДС, КГБ и на Путин“ - Да ти имам държавата, би казал кан-дардисвания за европейските избори българин! Освен това: България е на 210-то място по раждаемост от общо 224 държави. Спрямо 1989 г- сме загубили 1,9 милиона от своето население ! 16,5 % от българите днес скитат по

ХОРА,

Проф. Евгени Гиндев

света (в Западна Европа този процент е между 3-4 % ; в абсолютни числа, те са 1,3 милиона! (данните са публикувани във в. „24 часа“ от 5.02.2019 г.)

Светът е полулял! България – загива! Но и това не е всичко. Чували сте и много от вас са гледали филмите за супер шпионина Джеймс Бонд. На запад вече е постъпило предложение да се снима нова версия на тези филми, в които ролята на Бонд да не се изпълнява от бял артист. Най-добре било Бонд да се изиграе

ационални малцинства. Не защото българската конституция или законодателство не регламентират съществуването им, а защото липсват условия за образуване на национално малцинство на българска територия. България не владее територии, принадлежали на съседни държави, присъединени към българската територия с обитавашото я не българско население. Поради тази причина, дори с промяна на българската Конституция не би могло да се сътвори турско национално малцинство в България. Конституция-

ДЖЕНДЪРИЗМЪТ В

или светски убеждения. Друг майчин език в България няма и изучаването на друг език като майчин в българските учебни заведения като задължителен би било грубо нарушение на конституцията и недопустима злоупотреба с традициите и културата на българската нация! Ако Местан мечтае да живее в държава, където турският език има „статут на майчин език“, това е Турция, друг език там няма статут на майчин език, въпреки наличието на многомилионно кюрдско мнозинство в някои райони. В Турция би могъл да се опита евентуално да издейства статут на майчин език на българския език, който милиони турски граждани ползват и който самият Местан говори и ползва по-добре, допускаме, от турски!!

Г-н Местан се позовава на разпоредбите на Рамковата конвенция за защита на националните малцинства (РКЗЗНМ), която България е ратифицирала, за разлика от Турция, за да отправи упрек, че „все още България отрича съществуването на национални малцинства“.

Налага се да напомним,

че Рамковата конвенция не съдържа дефиниция на понятията „малцинство“ или „национално малцинство“. В решението за създаването на тази конвенция изрично се визират исторически създадените национални малцинства, преминали в съседни държави със собствената си територия, а не кои да са етнически и/или религиозни малцинства. Именно поради тази причина Конвенцията е неприложима на територията на България, защото липсват на-

та е нормо-творчески, а не национално-образуващ инструмент.

С присъединяването към Рамковата конвенция, България разшири международно правната основа за защита на своите национални малцинства в съседни държави, където по историческо стечение на обстоятелствата такива малцинства съществуват. Българско национално малцинство обитават Българските западни покрайнини, българска територия, окупирана от Сърбия след окончателното разпадане на Югославия; Национално българско малцинство са тракийците от Източна Тракия, които след разпадането на Османската империя бяха реокупирани от Турция, избивани, унижавани, прогонвани, подложени на геноцид! Българско национално малцинство има в Западна (Беломорска) Тракия, която в края на 14 век е окупирана от Османските пълчища ведно с цялата територия на българската държава. В Западната Тракия живеят българи по време на целия период на турско робство. През 70-те години на 19 век Западна Тракия е включена в диоцеза на Българската екзархия. През 1878 година, тя е част от Санстефанска България, но на Берлинския конгрес е върната в границата на Османската империя, като Екзархията съхранява епархиите си в Македония и Беломорието. С Букурешкия договор от 1913 година, с който се слага край на Балканските войни, суверенитетът на България в Беломорска Тракия е възстановен. След края на Първата световна война през есента на 1919 година, тази част от Бълга-

ЖИВИ ЛИ СМЕ?

зираното население си заслужава всичко ! Ако за благодарността на една страна съдим по средния БВП на глава от населението и приемем средния показател на ЕС за 100 единици, ще видим , че най-богата страна е Люксембург с 271 единици! Последна е България с 46 единици (6 пъти по-бедна от Люксембург). Преди нас са: Румъния с 49 единици и Латвия с 58 единици! Ето, това сме ние, българите и коментара завършва с определеното – нещастни балкански роми.

Каквито сме ние, такива са ни и управниците !

На този фон изцепките на Соломон Паси, бивш външен министър на Република България при управление на Симеон Борисов не изглеждат изключение. В последните дни той се прослави с две предложения, към които се придържа от дълги години : Първото е: в България трябва да има военни бази

Светът помни 72 години от атомната бомба в Хиросима

на НАТО. Втората му идея е: в България трябва да се настане ядрено оръжие. И ако първото му предложение народът все пак преглътна, втората налудничева идея на Соломон поставя въпроса за България и нейното съществуване. Нещата се усложняват, тъй като и

ние, пък и Европа имаме опит от рисковете свързани с атомната опасност след катастрофата в Чернобил.

Нямам спомен дали Соломон Паси е служил войник, но дори и с най-скромна обща култура всеки човек има представа от атомните

бомбардировки над Хиросима и Нагазаки. Там хвърлените от САЩ атомни бомби имаха мощност от 15 000 тона, изразена в тротилов еквивалент. Всеки може да си представи какво значи падане на атомна бомба над България и дори над Балканския полуостров.

на които местните власти са предоставили, с вътрешното си законодателство, в знак на уважение, статут на национално малцинство, където понятието национално е използвано като еквивалент на етническо. Що се отнася до Македония, ако Местан е убеден, че е турчин, той по-добре от всеки би трябвало да знае какъв етнос обитават тази земя.

Проява на изумително лицемерие и неприкрито оскърбление
на българския народ и опитът на Местан и съ-

тел Лютви Местан, за ликвидиране на българската държава и възстановяване порядките на отечествената от десетки народи Османска империя!

Би било по-логично, Местан и съмишленици, ако има такива, да организират национална подписка с искане за законово признаване статут на българско национално малцинство в Източна Тракия, където историческите предпоставки затова са налице и наследниците на прогонените и избити български тракийци с готовност ще се отзоват на призива „всички български

БЪЛГАРСКАТА ПОЛИТИКА

Този кратък преглед подсказва, че историческата логика налага извода, че предизвикателствата, свързани с бъдещето на тази свещена българска земя, предстоят.

А изводът е очевиден.

Няма съседна държава, която да не е присъединила част от българска територия с обитавашото я българско население, което е в правото си да претендира за статут на национално малцинство!

За да продължим нашия размисъл, ще припомним заявлението на Лютви Местан направено в предаването „Всяка сутрин“ на 27 март 2019 година, в разговор с Антон Хекимян:

„Аз съм мюсюлманин, но преди това съм етнически турчин, част от българското национално малцинство в България. Ако конституциите на Украйна, Чехия, Унгария, Румъния, Македония, Албания, на всички балкански държави и на всички европейски държави признават безспорния факт, че 2000 българи могат да бъдат национално малцинство, а българската конституция отказва да признае очевидния факт, че над 1 милион турци не са национално малцинство, това означава, че тази конституция не е справедлива и трябва да бъде променена“.

Приведените от Местан примери в подкрепа на своята теза за налице на български национални малцинства в Албания, Украйна, Молдова, Унгария, Словакия е проява на невежество или е злонамерен опит за въвеждане в заблуждение на обществеността. Касае се за български етнически общности, възникнали в процеса на формиране на българската нация,

мишленици, ако има такива, да изтъргуват увереността, че приемат за „свещени единството, неделимостта и границите на България“ срещу задължението на българската държава да признае за „свещена“ чуждата им небългарска идентичност, като условие „за пълноправна интеграция на малцинствата в демократичното гражданско общество на България“. България не се нуждае от интеграция на рушителите на единството на нацията и проводниците на чужди интереси и домогвания в собственото си общество!

За постигане на декларираните цели, т.н. Политическа партия ДОСТ организира НАЦИОНАЛНА ПОДПИСКА с искане за законово признаване статута на национално малцинство, която ще продължи до края на 2019 година. Искане, което противоречи на действащото българско законодателство и на поетите от България международни задължения по подписаните и ратифицирани от държавната власт международни спогодби, третиращи проблемите на малцинствата.

Питаме къде е българската държава, къде са политическите сили, претендиращи да управляват тази държава и кого обслужват, ако продължават да си затварят очите и да търпят открити призови за възстановяване на Османската империя под благовидния мотив защита правата на човека?

Отправяме призив към всички български граждани да въстанат и на висок глас да се противопоставят на опитите на турската пета колона, с говори-

граждани да се включат в Националната погиска“, в това число и „етническите българи“.

Пред bTV Местан държеше да се чуят уверенията му, че в Декларацията е записано, че те приемат „за свещени единството, неделимостта и границите на България“. Трудно би могла да бъде прикрита цената на предлаганата сделка. Срещу лозунга за свещеност на „единството, неделимостта и границите на България“ българската държава, която с користна добронамереност Местан обявява за своя „родина“, се призовава да приеме за свещена турската им идентичност и законодателно да гарантира малцинствения им статут!

Искаме по закон и по конституционен ред да ни се уреди статута, защото това има огромна морална и практическа стойност, обожди Местан.

Нагост погнесена вместо причастие!

Няма друга квалификация, с която би могло да се характеризира заявлението на лидера на партия ДОСТ, Лютви Местан, в предаването „Тази сутрин“ на 27 март 2019 година, че Конституцията на България трябва да се промени така, че на турския етнос да се признае статут на национално турско малцинство! Самата формулировка показва, че Местан много добре разбира разликата в терминологията между етническо и национално малцинство. Етносът е природен феномен, свързан с народността произход на дадено лице. Той не се нужда от признаване, от правна защита или от конституционно регламентиран статут. Природата определя статута на етноса.

На стр. 4

ЗА ДУХА ЕДИНСТВЕНОТО ОРЪЖИЕ Е СВОБОДНОТО СЛОВО

Иван Аксаков

ното тяхно разделяне, измислено от прословутата, недолговидна и зловна политика на лорд Биконсфилд и узаконена от Берлинския конгрес.

За големите му заслуги към руския народ, славянството и православието, е погребан в

гостите от далечна Башкирия гостуваха в гр. Шипка, поклониха се на Паметника на свободата на връх Шипка и на Орлово гнездо. Посетиха храм-паметник „Рождество Христово“, руското гробище в близост до храма и отслу-

вата и непосредственото участие на Михаил Чванов в Башкирия са възстановени аксаковските места. Писателят подчертава, че Иван Аксаков са го разбирали приживе малцина. Затова сърцето му се „взривява“ толкова рано /умира на

Отец Зосима, Петър Митев, председател на ПП „Нова Зора“ - Казанлък, Гина Хаджиева, Татяна Петрова, Людмила Ушова и писателят Михаил Чванов

Троице-Сергиевата лавра, а в последния му път в Москва го изпращат над сто хиляди души. Организатори на изложбата и представители на Аксаковския духовно-просветен център са писателят Михаил Чванов, директор на Дом-музей „С.Т.Аксаков“ в Уфа, вице-президент на Международния фонд за славянска писменост и култура и президент на Аксаковския фонд. Също игумен Зосима, председател на храм „Димитър Солунски“ в родовото имение на Аксакови в Башкирия, старши научен сътрудник от музей „С.Т.Аксаков“ Татяна Петрова и музейният специалист Людмила Усова.

Благодарение на инициати-

62 години/. Два след смъртта му се развява цялото славянство: „...на нас ни стана тежко, сакаш е изчезнала светлината. Иван Аксаков беше великан. Когато той говореше, неговият глас се разнасяше по цяла Европа, и в него се вслушвахме из широкото пространство на велика Русия.“

жика панихида в памет на загиналите за освобождението на България руски воини и български опълченци.

От Шипка си тръгнаха с чувство за изпълнен дълг към паметта на Иван Аксаков и героите от Освободителната война 1877/1878 г.

Гина Хаджиева

Връх Шипка - едно от оръдията на Стоманената батарея, закупени от Московският славянски комитет.

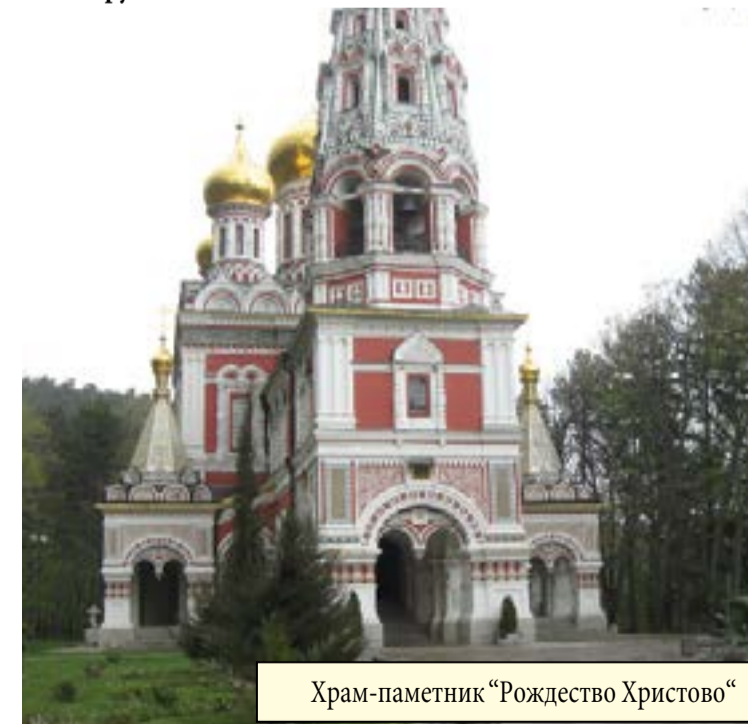
На 17 април в Мраморната зала на Руския културно-информационен център в София бе открита изложба, посветена на 195-та годишнина от рождението на известния руски общественик, публицист и поет Иван Аксаков.

Изложбата с мотото за свободното слово е създадена от Мемориален дом-музей „Сергей Т. Аксаков“ в гр. Уфа, Музей „Фьодор Тютчев“ в имението Мураново, Музея за история на руската литература в Москва и Културно-исторически център „Музей С.Т.Аксаков“ в с. Надеждино, Башкирия.

В експозицията са представени снимки, документи и материали за приноса на Иван Аксаков в обществено-политическия и духовен живот на Русия през 19 век.

Иван Аксаков е наречен от народа скърбящия защитник на руската земя и на мно-

гострадалното славянство, защото своята любов и внимание той насочва не само към руския народ. Да си припомним неговата защита на българите след потушаване на Априлското въстание 1876 г., дейността му като секретар и председател на Московския славянски комитет за събиране на средства за въоръжаване и обмундиране на българските опълченски дружини. Веднага след решението на Берлинския конгрес той излиза с гневна и изобличителна реч срещу правителството и императора в защита на България, за което е изселен от Москва. На 14 септември 1885 година Аксаков приветства извършеното Съединение с думите: „Рухна Берлинският договор! ...Нама нищо по-просто и естествено от обединението на Източна Румелия и Княжество България – а сложното беше насилстве-

Храм-паметник „Рождество Христово“

Семейство Воденичарови на откриването на изложбата 40 години Хималария.

Скоро отново заминава за чужбина, където работи като учител по математика, английски език и аеробика. В политическия отдел на посолството в Токио издирва и обработва статии, в които се споменава България в различни аспекти.

Голямата промяна завърва Цвета като асистент по химия, вече в СУ „Св. Климент Охридски“. Интересът ѝ към политиката расте. Има много приятели от тогавашните дисиденти – Янко Янков, Петър Берон, Александър Каракачанов, Румен Воденичаров. По време на ВНС получава предложение да бъде в ръководството на ОХДЦ (Обединен християн-демократичен център) – с Александър Бож-

Снимка на Цвета с Тодор Живков от 1993 в резиденция Бояна.

МЕЖДУ ЦВЕТНИЦА И ВЕЛИКДЕН ЗА ЕДНА ЦВЕТА

Цвета Воденичарова, съпруга на д-р Румен Воденичаров, стана една от носителките на титла в конкурса „Мисис Баба 2019“. Тя се окичи с корона и лента Мисис Баба Famous (славна, известна). Коя е тя – жената с име на цвете – дъщеря, съпруга, майка, баба – какъв е бил пътят ѝ през времето, какви уроци е научила, осъществила ли е мечтите си?

Цвета смята саможертвата за висша добродетел. А сега преди най-светлия християнски празник тя си дава сметка, че точно тази жертвотворност е част от нейната същност. Вече 15 години всеки месец тя пътува до родния си град Русе и заедно с брат си Валентин полага грижи за samotния си баща – Иван Пейчев. А той е забележителна личност – герой на труда, почетен гражданин на Русе, уважаван, почтен човек с добро име.

Именно в Русе тя има едно безгрижно и прекрасно детство, изпълнено с много, много книги. Трупа знания, печели олимпиади по руски език, биология и накрая по химия. Така завършвайки Руската гимназия със златен медал, те е приета без изпит в СУ, Химическия факултет.

Завършва с отличие Университета, прави дипломна работа с наченки на дисертация, мечтае да лекува най-страшните болести и да забави стареенето. Дарява от

Официалната снимка от конкурса „Мисис Баба 2019“. Цвета е с лентата Мисис Баба Famous.

собствената си кръв проби за експерименталната си работа „Електрооптика на еритроцити“. Предвкусва блестящо научно бъдеще, но съдбата ѝ отнежда друга посока. Омъжва се за ученическата си любов от Русе и отпътува за Прага. След Прага следва Москва, после Токио. Отглежда двамата си сина – Любомир и Иван, в чужбина. А междуременно се опитва да работи въпреки забраната за полагане на труд от съпругите на дипломатите.

За кратко време се установява в Русе, където печели конкурс за асистент в РУ и пише учебник-помощник по химия.

ков, Стефан Софийски, Любомир Павлов. Тя отказва. По-късно, през 1994 г., тя се разделя със съпруга си Любомир. След време се омъжва за Румен Воденичаров, с който имат син – Румен-младши. Тази 2019 г. те ще честват своята сребърна сватба.

„Мечтите се сбъдват, но не точно по начина, по който сме си представяли“ – изповядва Цвета – „Имам двама невестини, пораснали сина – Любомир и Иван. Те имат красиви, умни и добри деца – това е една сбъдната мечта. Порасналият ми внук Ники е компютърен гений, малкият Вали е музикален чаровник, а аме-

треска, имаше адреналин, но и много радост и външение. Пък и опитът ми с радиопредаването в „Дарик Радио“ си казаха думата. Преди време с един вице-премиер, влюбен в джаза, водехме „Музика за душата“. Среците ми с Александър Божков ми помогнаха да преодолеем страховете си и ми върхнаха увереност в меломанските ми заложби.

Понякога си давам сметка, „размишлява Цвета – „не моят живот по нищо не отстъпва на сериала „Джърозт и красота“ – възход, падане, изправяне, екстаз, горчивина и всичко това поправено с вяра, надежда и много, много любов.“

Тези признания г-жа Цвета Воденичарова пред гл. редактор на вестник „Нова Зора“

Минчо Минчев, който собственооръчно записа споделеното. От негово име и редакционния съвет на вестника изказват най-сърдечна благодарност на колегите от в. „Утро“ и онлайн изданието на в. „Труд“ Нели Пигулева и Мариела Балева отразили събитието, което ние справедливо приемаме като ново интелектуално завоевание на „Нова Зора“ и имаме привилегията да известим на просветената наша пулика, че баби и с корона и с лента, и без корона и без лента, винаги са FAMOUS – сиреч, славни и известни. И най-вече любими.

А на Цвета Воденичарова – благодарим за високото постижение и за възможността да известим тази наша гордост.

Авторът на романите "Сестра Кари" "Джени Герхард", "Финансист", "Титан", "Генерал", Теодор Драйзер (1871-1945) е един от големите американски писатели на XX век. По неговия роман "Американска трагедия", е създаден филмът "Място под слънцето" със знаменитата Елизабет Тейлър. Това, за което почти не се пише, е, че в края на живота си Теодор Драйзер става член на комунистическата партия; че още преди това е привърженик на републиканците в Испания; че напис-

ва книгата "Русия през погледа на Драйзер"; че е яростен и непримирим противник на фашизма; че в публицистичната си книга "Америка заслужава да бъде спасена" (1941) разкрива с изумителна фактология най-мръсната тайна на фашизма – истината, че той е създаден от банкери на Уолстрийт и Лондонското сити, както и с участието и одобрението на най-богатите фамилии на Англия и Америка. И че без огромните им финансови инжекции и съвместните милиардни бизнес сделки това не би могло да се случи.

В миналия брой публикувахме първата част от проучването на големия американски писател Теодор Драйзер, посветено на ролята на английския капитал за възникването на нацизма и за създаването на военната мощ на хитлериска Германия. Сега предлагаме на нашите читатели втората част, на изследването на Теодор Драйзер за не по-малко интересните заслуги на САЩ за възхода на хитлеризма

КОЙ УНИЩОЖАВАШЕ МИРА И ДЕМОКРАЦИЯТА?

През 1926 Италия вече стоеше на прага на разрухата. Естествено, г-н Морган знаеше това много добре. То дори беше съобщено в чикагския "Дейли нюз", чийто кореспондент в Рим Хайрам Мъдървел пишеше, че хазната на фашистите е празна, страната е фалирала и жизненото равнище спада все повече и повече. Но г-н Морган упражняваше достатъчен контрол над нашия печат, за да представи съвсем друга картина и да подчертае с каква удивителна точност се движели сега италианските влакове. И бяха пуснати облигации за 100 милиона долара, които бяха използвани за спасяването на фашизма. Без този заем Мусолини щеше да се стромоляса. Така Америка заби първия гвоздей в ковчеза на демокрацията.

Според Джордж Селдс, предишния американски кореспондент в Италия и най-голям познавач у нас по тези въпроси, днес американският дял в италианския фашизъм възлиза на повече от 600 милиона долара.

Казано по най-простия начин, Америка и Англия встъпихо изкожава ножа за "удара в гърба", нанесен през 1940. Комисията на Най - за чийто разкрития американският народ не научи почти нищо благодарение на контролираните от корпорациите печат и радио - е установила, че американските бизнесмени са снабдили италианските въздушни сили с най-модерна американска апаратура: усъвършенствувани жироскопи, прожектори и звукопеленгатори, уреди за контрол

на управлението. Освен това огромни количества "наше" старо желязо са били изпратени в Италия. Така по-голямата част от италианската стомана, от която половината и повече отива за въоръжение, е произведена от старо желязо.

По данни на Министерството на търговията през 1938 година - по време на мащабната атака срещу демокрацията в Испания, когато президентът Рузвелт така всеотдайно се бе посветил на "неутралитетата" - "ние" сме изнесли за Италия повече от 400 000 тона старо желязо, с което да бъдат избивани испанците. Същото количество сме изнесли за Италия и през 1939, а само през първата третина на 1940 - 200 000 тона. "Ние" сме прекратили решително продажбата на военни материали само за едно от всички

Хитлеровия "Орден на германския орел", който се дава на чужденци, имащи заслуги към нацисткото правителство. Уотсън е върнал ордена. "ПМ" пише, че "не е известно някой от другите да е върнал нацисткото си отличие".

Муни е познат като приятел на Герхард Вестрик, нацисткия търговски агент, който доби нежелана известност... Напоследък според "ПМ", Муни е издал брошура, написана от самия него, която следва линията на сегашната нацистка пропаганда. Той играе важна роля в американската отбрана. Той е пръв помощник на председателя на "Дженерал моторс" и отговаря за всички преговори, които засягат военни съоръжения.

Американските богаташи пасват в цялата картина тол-

Англо-германската петролна компания".

През февруари "Стандард ойл" оповести, че си е осигурила от "И. Г. Фарбен" правата за производство на синтетичен каучук по новата технология, наречена Буна. Не бе оповестено каква е другата част от сделката, но е ясно, че във време на война Хитлер няма да предаде такава важна технология на един потенциален враг, без да получи в замяна нещо, което непряко би облагодетелствувало Германия като "сила на злото" срещу "демократията". Бюлетинът "Бизнесорд" коментира: "Най-вероятното обяснение е, че "Стандард ойл" ще заплати направо с петрол, от който Хитлеровата военна машина така много се нуждае. Посредством Румъния." Да,

"Стандард ойл" контролира 12 процента от цялото румънско производство на петрол и продава петрол на Германия чрез една своя компания, наречена "Дойч-американше петролеум гезелшафт".

Това са само някои факти, случайно излезли на повърхността. Но никой не знае колко далеч са стигнали всички тези неща.

Нека има война, нека настъпи потоп, нека става каквото ще, само да няма народен бунт срещу системата на оскъдица. Нали международната машина за производство на печалби трябва да се върти. Да вземем случая с г-н Райбър от "Тексако", който напоследък се поразчу във връзка с разкритията около нацисткия агент Вестрик. Както разбрахме, "нашият" г-н Райбър е продал на Франко по време на фашисткия межеж петрол на стойност 6 милиона долара - американски петрол, произведен от демократичното американско работничество. (Това е на практика ненамесата: петрол за Франко, старо желязо за Мусолини и нищо за законното испанско правителство). Наред с всичко друго този петрол сигурно е помогнал на Франко да смаже демокрацията в Испания. Не правя никаква връзка между двете събития, но впоследствие Райбър получи монопол върху петролния пазар във фашистка Испания. А този монопол се оказа особено удобен за снабдяването на Германия (чрез Испания), когато Хитлер започна да се нуждае от огромни количества петрол за своите танкове и шуки. "Ню Йорк таймс" писа: "Много американски петролни концерни

кова добре, колкото и английските. Известно е, че "Дженерал моторс" има значителни капитали в "Опел", най-големия автомобилен концерн в Германия. От него трупа част от милионите... В Германия има и завод на Форд, 40 процента от който принадлежат на Фордовия нацистки партньор "И. Г. Фарбениндустри".

Нещата продължават все в този ред. Рокфелеровата "Стандард ойл" подобно на английската "Импириъл кемикъл" е установила връзки с различни немски компании и групировки, в това число и с "И. Г. Фарбениндустри" (цитираме икономиста д-р Плъмър от Оксфордския университет), за да се влее в огромен международен тръст, където участвуват и "Шел ойл" (и английската, и холандската), както и

От стр. 1

А, когато тя е насилствено отнета дори и под някакъв благовиден предлог, последните са катастрофални! Затова семейството трябва да има традиционната социална подкрепа от страна на държавата, а не по силата на политическа конюктурна и псевдомодерни неолиберални внушения да разрушава и деформира по най-грозестия и низък начин найчистите и силни природни връзки, тези между родители и деца, и дори да узаконява абсолютно чужди за народа ни практики стигащи до открити извращения. Не използвам думата "морал", защото тя, както и ценностите, които сме имали и които са ни съхранили като народ, са отдавна забравена категория от политическия ни и управленчески елит, купен на едро и дребнов услуга на черни помисли и чужди интереси!

Думата ми е за друга категория хора, за истинските хора, които може да срещнете или не в житейския си път, но които живеят в градовете и селата ни. Те трябва да бъдат видяни и осветлени за обществото ни, за да си припомним и оценим истинската роля и сила, която ни дава семейството! Много малко от тях по някакъв начин привли-

чат вниманието на някой журналист, а от там и на широката ни общественост. За тях малко се говори или пише, въпреки че житейската им история е история за силата на човешкия дух

и липсата на предел за човешките възможности и е достояние за разтърсващ роман, документален или игрален филм. Става дума за личности с изключителна воля и борбеност, успели с подкрепата на семейството си да преодолеят жестоките житейски предизвикателства и да се извисят над ограничения и предрасъдъци.

Става дума за хора с тежки физически недъзи, които днес политкоректната терминология меко нарича „лица в неравностойно положение“, но на чийто майки държавата упорито отказва елементарна подкрепа и те трудно срещат законодателно разбиране и решение. Самият термин „неравностойност“ е глупав и не състоятелен, на да не би всички останали са равностойни! Защото истинската стойност на човека би следвало да се определя не толкова от физическите му дадености или липси, не от етнос или религиозна вяра,

да бъде заложен на която и да е от воюващите страни в Европа, защото знае, че където отидат американски пари, там рано или късно отиват американска плът и кръв, "за да бъдат защитени вложенията". Но райбървци по-нагледно разкриват лицемерието на нашите американски фюрери. Райбър се оказва точно такъв, какъвто се очакваше. Последното си посещение в Германия той направил след започването на войната и се върнал с послание от Гьоринг до Рузвелт. Колко ли още райбървци имаме?

Райбър напусна "Тексако", когато тези неща излязоха наяве, но не само затова, а и защото сега вече официална Америка мрази Германия. Забележете обаче колко неочаквана и колко нова е тази омраза. Тя едва-едва се подаваше - никакви действия, а само думи, - когато нацистите се разше- при условие, че заобикалят закона и се подиграват с него). Това е най-голямата лъжа, измисляна някога! А демокрация, в която липсва информация, изобщо не е демокрация.

Ако мнозинството от нашия народ има думата по този въпрос, то не би допуснало нито един американски цент

а от неговата ценностна система, психологическа устойчивост, мотивация за личностна реализация и самоутвърждаване... А те са различни за различните хора, независимо дали са с сили без недъзи.

Що се отнася до мен, аз съм благодарен, че имах шанса и възможността да се запозная лично с една такава забележителна и силна жена, чийто

кой от Комисията на ТЕЛК не е допускал, че при наличие на проблем с очите, частична деформация на долния крайник и липса по рождение на длани и ръце почти до лакатните стави, би могло да бъде иначе! Явно не са я познавали, не са познавали възможностите и силата на мотивацията ѝ, не са познавали ценностната система на нейното работническо семей-

ство и нейните учители отпреди тридесетина години.

По думите на самата Мелиха, тя е щастливка с многолюдното си семейство - има двама братя и една сестра, което от малка ѝ дава морална сила и устойчивост да расте и се развива в среда без ограбвашото и депресиращо съжаление и самосъжаление. От дете тя знае, че е важно и трябва да може да прави всичко, което животът налага, да се самообразова и участва в грижите по домакинството, да се образова и развива, да не се подценява и дели от другите. Мелиха е категорична, че

това, което дава семейството, никой друг не може да ти го даде,

че то е в основата на пълноценното развитие на човека, а

му биография, той също би дал милото и драго само и само нашите да тръгнат срещу Русия. Той мислеше, че те ще сторят това, както го мислеше и "нашите" лидери във Вашингтон, които тъкмо по тази причина нито веднъж не обезсърчиха Райбър или който и да било друг.

Обезсърчиха ли казах? През 1936 комисията на Най разкри, че "Прат и Уитни", "Кортис - Райт" и други самолетостроителни концерни са продали на Хитлер стотици самолети и самолетни мотори ("цели влакове с такава стока", както се изрази не друг, а нашият нов мини-

стрър на флота Нокс); комисията разкри още, че това е станало със знанието и съгласието на "нашето" военно министерство и Министерството на флота. През 1934 износът на самолети от Съединените щати за Германия е възлязъл на близо 2 милиона долара. А сега ни плашат и искат да ни смразят кръвта с Хитлеровите "ужасни шуки", сякаш те са някакво дяволско изобретение на "силите на злото".

Комисията на Най разкри също, че акциите на "Динамит акциенгезелшафт", немския тръст за производство на експлозиви, се държат от "Импириъл кемикъл", "И. Г. Фарбен" и

на картата на самата война. Войната, независимо кой ще я спечели, е източник на печалби както за богатите отвъд океана, тъй и за нашите шейсет семейства. От последното тримесечие на 1938 до последното тримесечие на 1939 най-незначителното нарастване на печалбите на една стоманодобивна компания е сто процента, а най-високото - две хиляди процента. Това е само началото на военновременния бум.

Богатството, съсредоточено в ръцете на малцина, се стреми към експанзия и далечни пътища. Това е закон. Из статията Теодор Драйзер "Помогнаха ли английският и американският капитал на Хитлер да унищожи демокрацията" 1941

от това зависи доколко успешно като възрастен ще се справи с неизбежните трудности.

В този момент от разговора ни, със свито сърце си спомних за Ювеналната юстиция и подготвяния за приемане от НС Закон за Детето 2019-2030г., който предвижда с лека ръка, бюрократично и бездушно „извеждане на детето от семейството“, разкъсване завинаги на семейната връзка родител-дете. Този Закон не се интересува от нравствени категории като емоционална привързаност и потребност от родителска ласка и грижа, не се интересува от трайните и незаличими психологически травми, които нанася подобен насилствен акт върху всички членове на семейството, както не се интересува и от по-нататъшния живот и съдба на детето, веднъж отнето от родното му семейство. Като върхово завоевание на евроатлантическите ценности и човешките права, по изключително безцеремонен и безогледен начин, този Закон се внедрява нагло и насилствено в националните законодателства на страните членки на ЕС, без оглед на Конституция, традиции и обществено мнение! В обществото ни се налага усещането, че държавата вече гледа на семейството повече или само като на инкубатор и люпилня на ново поколение!

На стр. 10

Насилственото изземване /или изведжанае/ на дете от неговото семейство през всички епохи се е възприемало като крайно жестоко, уродливо и морално престъпление и си има име –

Кражба на рождба или кръвен ганък!

Може би, трябва да си припомним и факта, че в близкото минало подобна насилствена практика на изземване на деца от родителите им, независимо от етноса, но отговарящи на арийския физически тип, се е прилагало в Европа само по времето на човеконенавистния нацизъм. Историците, изучаващи този период и информиращи ни чрез документалистика на TV „History“, сочат цифрата над 400 000 деца!! Нека си спомним и народните ни приказки, които посочват, как кокошката защитава пилците си, когато ги връхлети ястреб или как българските майки съзнателно са осакатявали децата си, за да не ги вземат тези, които са ги вземали в тъмните епохи на чуждо владичество!!!

Във Финландия, Норвегия и цялото Скандинавие днес властите законово отнемат деца от семействата им и правят с тях каквото си поискат. Родителите нямат право да възразят, нямат печеливш вариант да си върнат децата!! Веднъж отнети от семействата им, те се въдворяват в социални домове, дават се за осиновяване в чужбина или се въдворяват в т.нар. „приемни семейства - ферми“. Тези, които попадат в социални домове се експлоатират от държавата, която ги отдава като безправни вещи /говорещ добитък, роби/ под наем на частни фирми. Тези, които се дават за осиновяване в чужбина (основно в САЩ и Арабския свят), са подлагани на сексуална експлоатация или се превръщат в донори на органи за богати пациенти. Статистиката показва, че ЕЖЕГОДНО от Норвегия, Америка, Германия, Франция, Украйна, Испания, Англия... „изчезват“ по 200-300 000 деца, най-често на деца емигранти от други страни или такива от смесени бракове. Отнетите деца или т.н. вече „ювенални деца“ нямат право да учат и да получават образование, да създават семейства, да раждат... Често при забременяване и раждане, ювеналното момиче дори не вижда детето си - службите веднага й го отнемат. В резултат на подобни законови издевателства и практики, случаите на самоубийства сред тези дълбоко нещастни и ограбени деца рязко нарастват. Разбира се, статис-

тика за това не се води и това състояние съвсем не е повод за обществено безпокойство и грижа за спазване на широко декларираните човешки права и свободи, тези права, които обаче разбиват живота на хиляди семейства и човешки съдби!

Но, да се върнем на разказа на Мелиха и нейната българска съдба в днешни дни! Тя има още един щастлив и повратен момент, който е предпоставка за себеутвърждаване и за разкриване на факта, че липсва предел, там където има воля. Когато Мелиха тръгва ученичка в първи клас, попада на една сърцата жена начална учителка и изключителен педагог, която вярва, че

в нея в училищата и извън тях. Какво още? Днес Мелиха свободно работи с мобилен телефон и лаптоп, със съпруга си живеят в собствено жилище и обработва сама малка градинка, окопава и полива цветята и зеленчуците, които с любов отглежда. Просто приспособление от няколко листчета като закрепва игли за плетене, досега е изработила стотици детски палтенца, шапчици и терлички. По инициатива на Община Рудозем и спечелен европроект, преди няколко години в града се разкрива фирма Социално подпомагане, в която са работили 6 жени с телкови решения. След изтичането на срока на проекта, там вече са ангажирани

терлици и всичко друго, което е предвидено като артикул за търговска реализация. Помещението или офиса, в който работи се намира на главната улица и ако се отбие в него, от Мелиха ще научите и много подробности за историята и природните забележителности на града. Ще научете и нейната формула за успех в живота – семейство, което не остава, а подкрепя и изисква усилия от своите деца, което утвърждава в тях традиционни ценности като труд, ученолюбие и оправдана самоувереност и самочувствие.

Няма как подобни срещи с такива личности като Мелиха да не ни развълнуват и отрезвят, да не ни накарат

отдавна са пораснали и навлязли в зрялата си възраст, дори тогава, когато има свои собствени деца, за него те си остават пак деца имащи нужда от родителска подкрепа и съвет.

Предостатъчно е, че липсата на препитание и реализация в собствената ни страна, тласна милиони от тях далеч от строената някога с много труд, любов и надежда многоетажна бащина къща, днес самотна, глуха и странно пустиеща! Предостатъчно е, че живеем назаем със съзнавателна на най-бързо изчезващата нация! Тук и сега е пределът на нашата глупава човешка наивност, безкритичност, апатия и нихилизъм!

В случай, че се приеме от правителството Националната стратегия за детето 2019 – 2030г., българският родител няма да има вече право да възпитава детето си като изисква от него елементарно трудолюбие и трудови навици, ученолюбие и отговорност към собственото си развитие и бъдеще! Бъдещето на децата ще се опеределя от бюрократи и шпицкоманди наречени „Барневар“ или по някакъв друг начин! Българското общество се намира на една законодателна крачка от подобен и гарантиран ужаст! Чест прави на Българската православна църква и Главното Мюфтиство принципната и категорична позиция, с която отхвърля тези деклариани от правителството антихуманни законотворчески намерения! Подобен Закон е противоположен на цялата човешката и животинска природа и еволюционно развитие, тя е грях и кощунство за същността ни на хора и духовни същества!

Авторът на бетселъра „АД“, Дан Браун казва „Най-мрачните места в Ада са запазени за онези, които остават безразлични във време на духовна криза!“ Ако днес, стъпили на пътя на „добрите намерения, които водят към Ада“ останем безразлични и студени, ние сме загубени сега и във вечността! Властта без любов прави човек насилник!

Аз допускам (поне за някой от тях), че наистина не са знаели и искрено са вярвали в бъдещето, към което и те тласкаха народа, обществото и държавата. Не знаеха и тези, които се оставиха да ги водят към това бъдеще. А това бе огромната част от българския народ. Ентусиазмът и слепото доверяване на кухнята неолиберална пропаганда показват колко ниско е било равнището на интелигенцията и особено на хуманитарната. Тя беше длъжна, ако не да се бори, то поне да говори истината. И да призове народа да не върва на лъжата и измамата. И да не участва в нея!

Промяната от края на 80-те години на миналия век бе неизбежна и никоя сила в страната не бе в състояние да я спре или отклони в друга посока. Но беше възможно и край-

Обаче въпреки това ни управлявали „прости хора“. Защо ли? Според тях, защото Държавна сигурност е „още жива“, заради т. нар. „руска хибридна война“. А всъщност друго не можеше да стане. Логиката и целта на т. нар. „преход“ е в социалното неравенство, продажните политики, защото буржоазията е копраторска и безродна, в престъпността и в чувството за безнаказаност на капитала и държавните чиновници. Социалната несправедливост е тази цел! И тя е постигната.

Не знаеха ли тези хора, че това ще е бъдещето? Не знаеха ли и другите, които макар и с други политически убеждения, повтаряха паролата „пазарна икономика“ като ключ от вратата на изобилието и богатството? Не знаеха ли, че държавата, в която ще живеем, не е тази, за която мечтаем и която е просто една наивна и неосъществима идея? Истинската и реална държава днес е корпоративната, в която управлява капиталът, а не народът. Народът няма никакъв достъп до властта. Той е оставен да си мечтае и въобразява, че „сверен“ и че властта нему се подчинява и нему е длъжна да се отчита; че той създава законите и всички ще се съобразяват с тях. Но истинските закони в реалната, а не в мечтаната държава са други. Те действат, а не съчинените от „народа“ и парламента. Това е истината, която тържествува и в т. нар. „европейски демокрации“. Тази държава ненавижда умните, образованите, духовните, моралните, съвестните, талантливите. Тя харесва простака, аrogантния, полуграмотния, алчния, корумпирания. Защото може да ги владее и контролира, да ги управлява. А те ще са й покорни и никога няма да търсят срещу нея.

Аз допускам (поне за някой от тях), че наистина не са знаели и искрено са вярвали в бъдещето, към което и те тласкаха народа, обществото и държавата. Не знаеха и тези, които се оставиха да ги водят към това бъдеще. А това бе огромната част от българския народ. Ентусиазмът и слепото доверяване на кухнята неолиберална пропаганда показват колко ниско е било равнището на интелигенцията и особено на хуманитарната. Тя беше длъжна, ако не да се бори, то поне да говори истината. И да призове народа да не върва на лъжата и измамата. И да не участва в нея!

Промяната от края на 80-те години на миналия век бе неизбежна и никоя сила в страната не бе в състояние да я спре или отклони в друга посока. Но беше възможно и край-

но необходимо да не се залъгва обществото. Съчастието в измамата е голям грях. То е позорно за интелигенцията. Тя именно трябва да каже истината за капитализма, дори и прикрит зад т. нар. „пазарна икономика“, да разобличи същността и жестокоста му, за да бъдат хората наясно какъв живот ще живеят и да знаят какво ги очаква.

„Простите хора“ трябваше да управляват и тогава, както и днес, за да се извърши бързо и без съпротива този прословут преход, като се прехвърли материалната собственост и парите от държавата към

ДА НЕ УЧАСТВАМЕ ПОВЕЧЕ В ЛЪЖАТА!

На 18 ноември 1989 г. пред храма „Св. Александър Невски“ в София се събраха над 150 000 души, които със сигурност бяха жадували за този миг.

българските капиталисти. Те бяха натоварени да разрушат старата система с всичките й недостатъци, но и с достойнствата й, да вземат и малкото, което притежаваха обикновените хора, да заворзат заводи и фабрики, да разрушат земеделите и животновъдството, здравеопазването и образованието, да опшлят културата и езика.

И си свършиха блестящо работата!

Без тях „пазарната икономика“ бе невъзможна!

Каквито и уговорки да правеха някои политици и политолози, че в никакъв случай пазарната икономика няма да произведе пазарно общество, то се утвърди и формира новата личност с нейния морал, начин на мислене, говорене, поведение. Този морал е основан на егоизма и егоцентричността, на личния успех и надделяването над другия. Сега вече няма близък, а само конкурент, който те застрашава и заплашва да ти отнеме твоето. Защото няма място за двама. Дори и когато производството на благата е предостатъчно за всички, принципите и механизмите за разпределението им са такива, че не разрешават да се дава на всички еднакво или според потребностите им. Не, собственикът, по-силният и по-бързият взема голямата част, а каквото

остане, е за другите. Нима това не се вижда или, ако се вижда, трябва да се отнесе към националния ни характер?

Понеже общественое-политическата система е основана на егоизма и алчността, тя бързо се изражда, губи силата и енергията, намалява се нейната жизненост и способността й да възпроизвежда нормални, съвестни и умни хора. За наша беда българският свят се върна в нея в такъв исторически момент, когато тя бе вече незлечимо болна и в неурджим упадък. Нейните икономически възможности вече бяха силно намалели, поради което отдав-

Аз ги подозирам, че са се надявали да възложат управлението и те да са отговорни за вечното блаженство при капитализма. Но системата е толкова жестока, гнусна и безнравствена, че не си цени помощниците, идеолозите, слугите и претателите. Щом не са достатъчно егоисти, напористи, силни, безпощадни и агресивни, биват изхвърляни – дори и да са помагали и съдействали.

Аз никога не съдя! Защото също съм виновен за моите действия или с бездействието си в онова време, когато трябваше да се окаже съпротива на наглостта и лъжата, за да не се

подвеждат хората. Днес обаче е необходима трезва равнометра, задълбочен анализ на състоянието, в което сме, и за причините, които са ни го наложили. Длъжни сме да осъзнаем в какъв свят живеем и докъде ще ни доведат слепите му стигии. Българският ум е длъжен да започне усилна работа и да мисли трезво и задълбочено, за да опише това състояние и посочи начините, не толкова за да отхвърлим системата и я заменим с друга (защото сега това е невъзможно и не бива да се внушават напразни илюзии, които могат да донесат достазлини и дори неужно проливана на кръв), но поне за да обуздаем злите й сили и енергия. Съпротивата срещу нея е единственото засага средство да я накараме все пак да заработи в полза на трудовете хора, на бедните, слабите, немощните, онеправданите. И да се ограничи достъпът на глупавите, посредствените и корумпираниите до властта.

Това със заклинания и лозунги няма да стане. Ще стане с конкретни и добре премерени и целенасочени действия. Но тези действия не бива да са само за подобряване икономическото състояние и за излизане от материалната бедност и мизерия. Нищо не струва богатството, ако сме духовно и нравствено опустошени, лениви, равнодушни, необразовани, невъзпитани, безкултурни, лишени от национална памет и нравствени добродетели; ако служим на дявола, а не Господа. Защото служейки на дявола, служим на злото, лъжата, омразата, егоизма, човеконенавистничеството. Длъжни сме да отворим очи и погледнем цялата истина за себе си, за общественото устройство, за икономическата система, за морала и властта. Трябва да осъзнаем, че вър-

вим по грешен път и в погрешната посока. И че сме излъгани и сме повярвали на лъжата и измамата; че ценностите, на които ни карат да се кланяме и да ги приемаме за свои, са греховни и безнравствени. Трябва да наречем глупака глупак, лъжеца лъжец, простака простака, крадеца крадец, бездарника бездарник. Нека отворим очи и проумеем, че неолиберализмът е човеконенавистна идеология, по-страшна и пагубна дори от фашизма. И да я заклеймим и обявим за престъпна.

Но най-важното и най-необходимото е да направим така, че да не си поучим от собствените си грешки. И да не ги повтаряме никога. За това обаче се изискват огромни усилия, духовно и умствено напрежение, мобилизация на интелектуалния потенциал, доколкото е останал непоковарен от неолиберализма, меркантилизма и угодничеството.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА
(редактор)

д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-ин Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ

ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел./факс: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД

Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100
БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F

Примат се оригинали по
стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират
и не се връщат.

Броят е приключен редакционно
на 25.04. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда
и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

ДА НЕ УЧАСТВАМЕ ПОВЕЧЕ В ЛЪЖАТА!

Да говориш, че е време за покаяние, когато цялото общество се е разбунило и обсъжда злоупотребите на властта, кражбите, лъжите и управленската ѝ немощ, е твърде демодерирано, странно и дори проява на нездрави отклонения.

Възможно е.

Възможно е дори да се приеме като опит да се пренасочи вниманието и се преобърне политическият смисъл на ставащото в морален и дори религиозен, и се оневинят и спасят управниците, които сега се чудят как да се задържат още малко по върховете на държавата.

Но аз изобщо не мисля за тези парвенюта и самозванци; тяхната участ е решена и те вече са на политическото бунище. И аз не се съмнявам, че ще отговорят не само пред съда на историята за погрома, който нанесоха върху българската държава и обществото ѝ, но и пред законите на правото. Въпрос на време е да си получат заслуженото съобразно тези закони.

Ако обществото иска това само, постигнало го е. Дру-

Панко АНЧЕВ

мост към злото и несправедливостта. И толкова! Впрочем, натам го тласкат идеолозите на неолибералната система, лъжейки го че променя нещо в нея. И то се лъже, защото само не осъзнава в какво състояние е изпаднало, докъде е достигнало в своята деградация и какво още виси над бедната му глава.

Затова аз казвам, че е време най-сетне да се видим докъде сме стигнали, как изглеждате и да потърсим и формулираме причините за състоянието,

и в крайна сметка премахнати. За да не си получим същото отново.

Неолибералната пропаганда упорито внушава, че причината за нашите злини, неуредици и мизерии е националният ни характер, неумението ни да се справяме с трудностите, предателската ни робска същност, която ни кара доброволно да се оставяме други да ни поробват и да ни правят послушни слуги. Тази пропаганда умело прехвърля бедите от болната на здравата глава. Тези беди в никакъв случай не са заради националната душевност, а заради социалните злини на общественото устройство. Те разрушиха морала, отвориха вратите пред алчността, покварата, жаждата за богатства; те внушиха на необразованите, неуките, крадливите, жестоките, немилостивите, че е дошло тяхното време да ръководят държавата и определят правилата и нормите на нашето съществуване. Те изпълзяха като гнусни хлебарки и оттротровни змии от тъмните ъгълчета на времето ни и веднага се впуснаха в пъ-

Първият свободен митинг - 18 ноември 1989 г.

го не му трябва. Дори съм сигурен, че то ще се задоволи с това. Но ако наистина го направи, защото това ще го удовлетвори, значи е достатъчно разложено и няма нищо против да продължи по същия начин и през пет-шест години да се възбужда възмутено от наглостта на управниците си. Така ще се самозалъгва, че още пази в себе си някаква чувствителност и непоноси-

в което сме. Но преди всичко да определим реалните измерения, същността и характера на това състояние. Най-лесно е да повтаряме, което години вече политици, социолози, политолози, журналисти, а и целият народ говорят: *преходът бил неуспешен, най-бедни сме в Европа, управляват ни прости хора, а мафията е превзела държавата*. Няма кой да отрече, че е точно така. За да живеем в такова унищително състояние обаче има причини. Те трябва да бъдат открити, анализирани, изследвани

клените си дела. И унищожиха съпротивителните сили на народа.

И ето ги сега наследниците на тези, които преди тридесет години провъзгласиха демокрацията, благополучието, пазарната икономика, европейските ценности, свободата на словото. Всичко това те го събраха и му придадоха морален израз във фундаменталната формула „всичко е позволено“. Тя им донесе сегашното господство, всеилие и правото да се разпореждат със съдбите ни. Нищо друго не може-

ЗЪРНО

Стойчо СТОЙЧЕВ

*Не станеш ли на хляб, стани на семе,
спокойно лягай в черните бразди.
Но никога, и в най-жестоко време,
храна за гарваните не бъди!*

*Това е моята съдба. Това е
на зърното пшенично участие.
Тоз, който иска да ме опознае,
той трябва тук да дойде, сред пръстта.*

*Да чуе как пици над равнината -
над голата смълчана равнина -
смразяващия ноемврийски вятър
и да усети първата слана.*

*Да преживее мойта дълга зима,
безмълвен под леда да издържи.
И ако смелост и достойнство има,
под слънцето със мен да продължи.*

*Да го опие буйството зелено,
внезапно да усети зрелостта.
И после под небето нажежено
да чака саможертвено смъртта.*

*Но смърт ли е това? Това е жетва.
Железен сѐрп. Железен барабан.
Благословена, тиха саможертва.
И път, от прадедите начертан:*

*Не станеш ли на хляб, стани на семе,
спокойно лягай в дългите бразди,
но никога, и в най-жестоко време,
храна за гарваните не бъди!..*

*О, нека черно гарваново ято
над мен да грачи, рови и кълве!
Спокойно аз потъвам във земята
и чакам есенните дъждове!*

ше да се случи. Никакъв друг живот не можеше да ни бъде даден, след като обществото и народът възприеха новите ценности и ги сведоха до въпросната формула. Това трябваше да бъде предвидено, защото беше неизбежно, а и вече бе изживявано в българската действителност.

Европа, която изведнъж преди тридесет години се превърна в идеал за българския свят, още тогава бе подложена на разложение и упадък. Но кой да види, когато всички бяха заслепени от изкуствените ѝ светлини и повтаряха едно и също.

Когато още през 1989 г. на закуските с президентите на Франция и ФРГ на шепата интелектуалци-дисиденти вместо да хълцукат и преглъщат щастливи, че им наливат европейско кафе, трябваше да осъзнаят, че са ги събрали не за друго и съвсем не защото ги ценят като интелектуалци, а просто за да им пред-

ставят официално новите им господари и идеолози. И да им съобщят, че от тук насетне те са глашатаи на нова социална религия. Ако те бяха истински интелектуалци, а не новозакълнати войни на „европейските ценности“, щяха още тогава да се осъзнаят още тогава и нямаше днес останалите живи да се вайкат, че ни управляват „толкова прости хора“. А какви трябва да ни управляват, щом „всичко е позволено“?

Не само „всичко е позволено“, но и всичко, което тези демократи обещаваха в началото на промените, в това число и през цялата година да се продават банани, а не както при комунизма само за Нова година, 1 май или 9 септември се изпълни: и частната собственост, и многопартийната система, и многото медии, и свободата на словото, и демокрацията.

На стр. 11